

Cargocursa

Un relat de: [Mena Guiga](#)

Eren dos nens i cadascú tenia una capsula que contenia deu cargols. Els mantenien allà dins, amagats en la closca, fins que calgués usar-los, enganxats a les parets del cartó mercès a la bava que segregaven. Un nen va dir que estaven captius, com els cucs de seda. La mare va rectificar-lo: 'No pas, estan segurs, sans i estalvis aquí'. Els infants ho van creure. Els cargols del més gran estaven marcats amb una rodona de color blau clar fluorescent; els del petit, amb taronja purpurínic. També els havien posat noms, tot i que s'equivocaven en dir aquest és aquest o aquell és aquell. El que importava de debò era la cargocursa, quin seria més veloç en la seva lentitud. En Songoku? En Megaespiral?

Va trigar a ploure, temps de sequera en tants àmbits. Els cargols dormien, els nens s'avorrien amb aquella immobilitat, amb aquella inactivitat de les mascotes.

Fins que, per fi, van caure del cel no es va poder saber si més bots o més barrals. Va durar força. Va perllongar-se, la precipitació, en gotes bombolloses, que semblaven un mai acabar. Finalment, quatre...no, tres gotes de no res ja no podien impedir que mare i nens sortissin al jardí sense paraigua. Hora de divertir-se. Els cargols, trets de les capsules, van ser disposats en la línia de sortida. La humitat ambiental els van deixondir de seguida. Amb molta van estirar cada banya. Però no sabien seguir la trajectòria com s'esperava. Es desviaven. Anaven a la seva, campaven cap on els abellia. O ho intentaven: els dits dels nens els pinçaven les closques i els trasllavaven on se suposava que havien d'estar. D'aquella manera van estar un continu. De cop, un dels nens va adonar-se que els cargols estaven patint amb aquella situació. Ho va dir. El germà també ho va veure clar. L'expressió de la mare davant la veritat darrera la crueltat, el maltracte (així ho estava veient) va ser de rostre desencantat. La ment se li havia obert perquè l'ànima se li havia eixamplat, ho havia entès: els mol·luscs eren lliures, les seves existències no els pertanyien ni per a l'oci ni per al consum. Va somriure, feliç de la descoberta. Mare i fills havien despertat, com els cargols, que, alliberats de l'absurda competició, van poder assolir les herbes altes amb goig tot lliscant agraiats. Mare i fills els dibuixaven i en feien fotografies. Allò era plenitud.

Després van anar a comprar els cromos que haurien pertocat al posseïdor del cargol guanyador. Cada nen en va aconseguir uns quants sobres, tot i que els feia més contents haver tirat les presons al contenidor per a paper. Mentrestant, els cargols les havien ben oblidades i s'atipaven de verd tou i lluent.